రామ్మూర్తి పెళ్లయింది

బస్సుకోసం పడిగాపులు కాస్తూ ఫర్లాంగున్నర పై చిలుకున నించున్న క్యూలో చిట్టచివర వచ్చి చేరిన వసంత, కొంతసేపటికి మధ్యకొచ్చి - వెనక్కు తిరిగి చూసుకుని ''పూర్వకాలం'' నాటి తన స్థానాన్ని తలచుకుని, తను ఎంత ముందు కొచ్చిందో వూహించుకుని, ''ఓయబ్బో'' అని నిట్టూర్చి ముందు నడక సాగించింది. ఈలోపల వచ్చే బస్సులు వస్తున్నాయి - అట్లాగే పోతున్నాయి. ఎక్కుతున్న వాళ్లు ఎక్కుతున్నారు - మిగతావాళ్లు క్యూలోపడి కొట్టుకుంటున్నారు. వసంత వెనక్కు తిరిగి చూసుకోవటంలో, ఆరు శాల్తీలకు వెనకవున్న తాజా యువకరత్నం ఒకడు, తనకోసమే కాబోలు ఆ చూపు అనుకుని, మృదువుగా కాలరు నిమురుకున్నాడు.

క్యూలోని జనాభాలో కొందరు అక్కడే కూలబడుతున్నారు. మరికొందరు కాళ్ళు నొక్కుకుంటున్నారు. ఒకాయన ఆ క్యూలో నించునే, శరత్‌బాబు పెద్ద నవల పూర్తిచేసి, పుస్తకం మడిచి, మరో పుస్తకం వుంటే బాగుండును అని తలపోశాడు. ఒకడు, లెక్కవేసుకున్న ప్రకారం ఇరవై నాలుగు సిగరెట్లు కాల్చాడుట. కొందరు స్టూడెంట్లు క్యూలో నడుస్తూనే పాఠాలు కంఠతా పడుతున్నారు. వసంత ఇవేమీ చెయ్యకుండా అటూ ఇటూ వున్న పరిసరాలను మాత్రం చూడసాగింది. ''ఈ పక్క మేడ ఎంతసేపని చూడను?'' అని విసుక్కున్నది కూడా. ఆమెకు ఆరుగురి వెనక వున్న ఆ యౌవనుడు, ఆమె వెనక్కు వచ్చి చేరాలని మహ ఉవ్విళ్ళూరిపోతున్నాడు.

బస్సుల రాకడా, అసువుల పోకడా తెలియవని పెద్దలంటారు. అందువల్ల పెద్దల వాక్కును జవదాటని ఇంకో బస్సు - ఎట్టకేలకు తెలియకుండా, ఛట్టున వచ్చి నించుంది. సాగుతున్న చీమలబారు దగ్గర, కాస్త వూదితే, బారు చెదిరి అటూ ఇటూ పోయినట్టుగా - బస్సు ఆగగానే ఈ ''బారు'' కూడా చిందరవందరై తోపులాటలూ, అడావుడులతో బస్సు ద్వారం ముందు ముద్దగా మూగింది. ఆ ముద్దంతా మగ ముద్ద. ముగ్ధలంతా వెనక్కు వుండిపోయారు. ఒకడినో, అరనో సేకరించుకుని - మిగతావాళ్ళను వాళ్ళ ఖర్మకు వదిలి - మంత్రిగారి బావమరదల్లే పోజిచ్చి - బస్సు

సాగిపోయింది. మళ్ళీ క్యూ-క్యూలో వసంతా. ఇందాక ఆరుగురి వెనక కాలరు నిమురుతూ నించున్న కుర్రాడు ఈసారి ఆమె వెనకగా - తయారయినాడు.

''ఇట్లా ఐతే ఎట్లా?'' అన్నది వసంత లోలో. తనూ మగవారిలాగానే ముందంజ వెయ్యాలి. దేశ నాయకులూ పెద్దలూ సమాన హక్కులంటున్నారు. ఆ కండక్టరేదో కాటుకా బొట్టూ పెట్టి తనను ఆహ్వానిస్తాడని తను కూచుంటే - అదే నించుంటే - అయ్యే పనికాదు. తను కూడా సాహసం ప్రదర్శించాలి. వసంతను వెంబడిస్తున్న యువకరత్నం ఆమె జడలోని పూవులను పబ్లిగ్గా వాసన చూడబోయి, టక్కున తగ్గాడు. వసంత ఇవేమీ పట్టించుకోలేదు. ఆమె ధ్యానం అంతా అప్పుడు బస్సుమీదే వుంది.

కొంతకాలానికి మరో బస్సు వచ్చింది. వసంత తెగించింది. మగవారినందర్నీ ఛేదించుకొంటూ, మగతనం ప్రదర్శిస్తూ జబర్దస్తీగా బస్సులో జొరబడింది. ''లేకపోతేటా-'' అనుకుంది నిట్టూరుస్తూ. ఆడది కూడా మగాడిలాగా తయారైతేనే కాని మగవాళ్ళు లొంగరు, అని సిద్ధాంతీకరించుకున్నది.

స్టాపులోంచి బస్సు కదిలిపోయింది. వసంత వెనకాలేవుండి, స్వప్నసీమలో విహరిస్తున్న ఆ హీరో ట్రాజడీలో పడి, ''నన్నొక్కణ్ణీ... నేనొక్క....ణ్ణీ'' అని బస్సుతో మొరపెట్టుకున్నాడు. ఆ మొరను కాస్తకూడా ఖాతరు చెయ్యకుండా ఆ శకటం ముందు బర్రుమని, ఆ వెంటనే తుర్రుమంది.

వసంతకు బస్సులో నించోటానికి కూడా స్థలం కరువైంది. ఏదో విధంగా సర్దుకుని, నించుంది. ఆమె నించున్న ప్రక్కనే సీటులో కూచుని వున్న ఒక రామ్మూర్తి - ''స్త్రీలను గౌరవించవలెను'' అనే పెద్దల వాక్యాన్ని స్ఫురణకు తెచ్చుకుని - లేచి, ఆమెను కూచోమన్నాడు.

''థాంక్స్'' అన్నదామె - కూచోకుండానే.

''ప్లీజ్ సిడవున్'' అన్నాడు రామ్మూర్తి ఆంగ్లంలో మరింత మర్యాదగా, ఆమెను చూసి.

ఈసారి ఆమె, రామ్మూర్తి ముఖాన్ని చూస్తూనే సీటులో కూలబడింది. ఆమె పెదవులు ''థాంక్స్'' అన్నట్టుగా కదిలాయి. వసంత వీక్షణాలు రామ్మూర్తి మీద పడ్డాయి. ''ఎంత మంచి హృదయం! మగాళ్ళలా కాదు. అసలు మగాళ్ళ పోలికలే లేవు పాపం! ఎంత ఆదరణ, ఎంత గౌరవం'' అనుకున్నది వసంత రామ్మూర్తిని మెచ్చుకుంటూ. కాస్సేపటికి ఆమె - రామ్మూర్తి అందాన్ని కూడా మెచ్చుకుంటూ - ''ఎంత బావున్నాడు'' అనుకుంది. ఐతే వసంత గురించి రామ్మూర్తి ఏ అభిప్రాయమూ వెలిబుచ్చుకోలేదు. అతని దృష్టి ఇంకెక్కడో వుంది.

సీటు పక్కగా నించున్న రామ్మూర్తికి తగిలేట్టుగా వసంత చెయ్యి విసిరింది. ఒళ్ళు ఝుల్లుమన్నది. ''ఎంత మంచి ఝల్లు'' అనుకుంది పారవశ్యంతో. ''తొలిచూపులోనే యితన్ని నేను వలచానా'' అన్నది వసంత స్వగతాన.

కొంతసేపటికి రామ్మూర్తి బస్సు దిగే ప్రయత్నం చేశాడు. వసంత ఛట్టున కళ్ళు తెరిచి చూడగా - తాను దిగాల్సిన స్టాపుకు మూడు స్టాపులు ముందుకొచ్చింది. ''అరెరే'' అనుకుని, తొందరగా ఆమె కూడా అతని వెనకాలే బస్సు దిగింది. బస్సు వెళ్ళిపోగానే తలవంచుకుని వెళ్లిపోతున్న రామ్మూర్తిని చూసి - ''ఇదిగో చూడండి'' అన్నది వసంత.

రామ్మూర్తి చూశాడు.

''మీ ఉపకారానికి చాలా కృతజ్ఞతలండీ'' అన్నదామె.

''దేనికి?... ఓహో... అదా... దానికేం...'' అని రామ్మూర్తి పోబోయాడు.

''చూడండి'' అంది వసంత మళ్లీ.

''ఇందాక చూశాగా''

''అదికాదు - మీరెంత మంచివారు! మీకు నా కృతజ్ఞతలు''

''చెప్పారామాట'' అని రామ్మూర్తి సాగిపోయాడు.

''చూడండి'' అన్నది వసంత మళ్ళీ.

ఈసారి రామ్మూర్తికి కోపం వచ్చింది. ''ఏమిటది చెబుతూవుంటే - మీ వేషాలు నా దగ్గిర సాగవు'' అన్నాడు గట్టిగా.

''నేనేం వేషం వేశానండి'' అన్నది భయంగా.

''నాకు తెలుసు. ఇట్లా నా వెంటపడి, నన్ను వలలో వేసుకోవాలని మీ ప్రయత్నం. ఇక్కడవేం సాగవు. జాగ్రత్త. ఇంకా వెంటాడారంటే, మా నాన్నగారితో చెప్పి...''

''క్షమించండి. మీకు చాలా కష్టం కలిగించాను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే - మీ పేరు చెబుతారా?''

''రామ్మూర్తి!'' అన్నాడు రామ్మూర్తి కోపంగా, కుండ బద్దలు కొట్టినట్టు.

''రామ్మూర్తి! ఎంత చక్కని పేరు... మరి మీ యిల్లు...''

ఈసారి రామ్మూర్తి మండిపోయాడు. ''చెబుతూంటే వినిపించుకోకుండా నడివీధిలో ఈ అల్లరేమిటి? వెళ్ళండి... అదే మా యిల్లు...'' అని చరచరా వెళ్ళి ఇంట్లో దూరి, రామ్మూర్తి తలుపు గడియ వేసేశాడు.

ఆ తలుపులకేసి చూస్తూ వసంత పదిసార్లు కనురెప్పలు విదిలించి, తీయని బాధతో నిట్టూర్చింది.

''నువ్వు ఇంకా భోజనానికి రావా వసంతా'' అని పలకరించింది ఆమె హాస్టల్ రూమ్ మేటు సరళ. వసంత సమాధానం చెప్పలేదు. పక్కమీద శయనించి దిండు కింద తలదూర్చుకుని బొమ్మల్లే పడివున్నది.

''ఏం వసంతా - ఏమిటిది?'' అన్నది సరళ మళ్ళీ.

వసంత వినిపించుకోలేదు - కదలలేదు, మెదలలేదు.

సరళకు ముచ్చెమటలూ పోశాయి. ''ఆడపిల్లల హాస్టల్‌లో విద్యార్థిని దుర్మరణం - హత్యో, ఆత్మహత్యో తేలక పోలీసులు మథనపడ్డ వైనం'' అని న్యూసు హెడ్డింగు వూహించుకున్నది. సరళకు ఇంక కాళ్ళు స్వాధీనంలో లేవు. ''ఓ విమలా, కమలా, మృణాళినీ... సత్యభామా...'' అంటూ ఎలుగెత్తి అరవసాగింది - అరణ్య మధ్యంలోని ఆర్తనాధంలా.

ఈ దెబ్బకుగాని వసంత మేలుకోలేదు. ఆమె ఛట్టున లేచి కూచుని, ''ఏమిటా గావుకేకలు?'' అని అరిచింది.

''అమ్మయ్య - నువ్వు బ్రతికే వున్నావా - గుండె అదిరిపోయింది. అందుకని...''

''అట్లా కాకిలా అరిచావు''

ఇంతలో ఇందాకటి నామధేయాలన్నీ వరసక్రమంలో అక్కడికి పరుగెత్తాయి. ''ఏమిటి... ఏమిటి... ఏం జరిగింది?...'' అంటూ.

''ఏమీ లేదు మీరంతా వెళ్ళండి. ఈ సరళ వట్టి దొంగ రాస్కెల్'' అన్నది వసంత కూచుంటూ.

''అసలు జరిగిందేమిటి వసంతా?'' అని అడిగింది సత్యభామ.

''నథింగ్. మీరంతా వెళ్ళండి. వెళ్ళండి. వెళ్ళరేం?''

వసంతకు పిచ్చో పిశాచమో పట్టిందని ఆ భామలంతా బయటకు పరుగెత్తారు.

వసంత తలుపు గడియ వేసేసింది.

''అయ్యో - నేనుండిపోయాను. నన్ను కూడా పోనీ'' అన్నది సరళ భయంగా.

''నువ్వుండు సరళా... సరళా! నాకు నువ్వు ఒక మహోపకారం చెయ్యాలి... ఇలా కూచో... సరసన కూచో... నా హృదయ స్పందనం నీకు వినిపిస్తోందా? వినిపించదు. అసలు, హృదయం అక్కడుంటేగా - అదెప్పుడో తస్కరించబడ్డది. ఆ

యువకుడెవరో... ఏమిటో... ఆ నల్లని కురులు... తెల్లని పలువరుస... చల్లనిచూపులు...మెల్లని నడకా...''

''ఐసీ! ఇదన్నమాట నీ పిచ్చి! ఇంతకూ ఎవరా నాయక శిఖామణి? నాతో చెప్పు - చెయ్యగలిగిందేమన్నా వుంటే చేస్తాను''

'హుఁ! నీవల్ల కాదు. ఐనా నువ్వు చెయ్యగలవనే ధైర్యం నాకుంది. ఎట్లాగైనా సరళా! నువ్వు నన్ను కాపాడాలి.''

''ఇంతకూ ఆ హీరో ఎవరంటే?''

''ఆయన పేరు... పేరు... అబ్బ చెప్పలేను''

''సరే, నే వెళ్తాలే. పిచ్చాసుపత్రిలో బెడ్ రిజర్వు చెయ్యాలి''

''ఆఁ ఆఁ.. వుండుండు. ఆయన పేరు రామ్మూర్తి!'' అని ఛట్టున చెప్పింది వసంత - ఆకాశమంత సిగ్గుపడిపోతూ.

''ఐతే ఆయనా నువ్వు ప్రేమించుకుని ఎన్నాళ్ళయింది?''

''ఎన్నాళ్ళో ఐతే ఇంకా ఇట్లా జీవించి వుండేదాన్నా? ఈరోజే''

''తాజా ప్రేమా! అందుకనే వేడి ఎక్కువగా వుంది'' అని తన ధోరణిలో సరళ జోక్ వేసింది.

ఆ తర్వాత వసంత సరళను పక్కన కూచోబెట్టుకుని, చాలా తియ్యని కబుర్లు చెప్పింది. రామ్మూర్తి, తనూ ఎట్లా కలుసుకున్నారో - అతని మాటల ధోరణీ - అతని ఇల్లూ ఇవన్నీ చెప్పింది. ''నీ ప్రాణం పోయినా సరే, నా ప్రాణం కాపాడాలి'' అని కూడా చెప్పింది. చేతనైనంత సహాయం చేస్తాను – ముందు భోజనానికి లెమ్మంది సరళ.

సరళ రామ్మూర్తి ఇంటిముందు నించుని ''ఇది రామ్మూర్తి ఇల్లేనా?'' అని అడిగింది గట్టిగా. ఎవరూ సమాధానం చెప్పలేదు. అదే ముక్క మళ్ళీ అంది - మరింత గట్టిగా. ఓ యువకుడు వచ్చాడు - అమ్మాయి తమ ఇంటిముందేమిటని ఆశ్చర్యపోతూ.

''నమస్కారం రామ్మూర్తిగారూ! నేను మీతో పనివుండి వచ్చాను'' అన్నది సరళ.

''నేను రామ్మూర్తిని కాను. లక్ష్మణరావును. మీ పనేమిటో నాతో చెప్పండి'' అన్నాడా యువకుడు సరళవేపు ఓరగా చూస్తూ.

''రామ్మూర్తిగారు లేరా?''

''వస్తారు. మీరిట్లా వచ్చి కూచోండి'' అని లక్ష్మణరావు సరళను లోపలకు ఆహ్వానించాడు. సరళ పెద్దచిక్కులో పడింది. తనేమో, వసంత ప్రేమ వ్యవహారంలో రామ్మూర్తి కోసం వస్తే - మధ్య ఈ లక్ష్మణరావెవడో తనమీద దృష్టి సారిస్తున్నాడు. ఈ ప్రేమలు ఇట్లాగే ప్రారంభమవుతాయి. వీటికి అర్థం లేదు, అని విసుక్కుంది. తన మీది ప్రేమతో ఈ లక్ష్మణరావు కూడా ఎవర్నయినా తన దగ్గరకు పంపుతాడా - తనను వసంత పంపినట్టు! ''రామ్మూర్తితో మీకు ఏపాటి పరిచయం?... మీ విషయం ఎప్పుడూ వాడు నా దగ్గర ప్రస్తావించలేదే! ఐనా, పైకి నంగిలా నటిస్తాడు గాని - వెధవ అసాధ్యుడు లెండి. అంటే - ఈ విషయంవల్ల తెలుతోంది. మీ పేరు?... పోనీలెండి. పేరులో ఏముంది? నేను రామ్మూర్తి కజిన్ను. వాడి తండ్రి, మా నాన్నా పెద్ద తండ్రి పింతండ్రి పిల్లలు. నాకన్నీ మా నాన్న పోలికలొచ్చాయి. ఆయన మహా గట్టివాడు...'' ఈ ధోరణిలో ఆ కుర్రాడు ఉపన్యాసం దంచుకుంటూ పోసాగాడు. సరళ దేనికీ సమాధానం ఇవ్వలేదు. ఆమె రామ్మూర్తి కోసం నిరీక్షించసాగింది.

కాస్సేపటికి రామ్మూర్తి వచ్చాడు. అతన్ని చూడగానే లక్ష్మణరావు తగ్గాడు. ఐతే రామ్మూర్తి సరళనుగాని - సరళ రామ్మూర్తినిగాని పలకరించుకోక పోవడం వల్ల - అతనే కలిగించుకుని ''ఇతనే రామ్మూర్తి'' అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

సరళ లేచి నమస్కరించింది.

''ఎవరికోసం?'' అన్నాడు రామ్మూర్తి లక్ష్మణరావుకేసి చూసి.

''నీకోసమేరా వాజా! ఆడపిల్ల వెతుక్కుంటూ వచ్చి అడిగితే, నివ్వెరపోతావేంరా నంగీ - నీకోసమే!''

''నాకోసమా! వీల్లేదు. నిన్న వో అమ్మాయి. ఇవాళో అమ్మాయి. అంతా రౌడీ మూక - దయచేసి మీరు వెళ్ళండి'' అని రామ్మూర్తి ఛర్రున లోపలకు పోయాడు.

సరళ రెండు మూడుసార్లు పిలిచిందిగాని రామ్మూర్తి పలకలేదు. చివరకు లక్ష్మణరావును చూసి - ''మీరో పని చేస్తారూ?'' అని అడిగింది నెమ్మదిగా.

''ఒక పనా! ఏం చెయ్యమన్నా చెయ్యడానికి సిద్ధంగా వున్నాను. సప్త సముద్రాలూ ఔపోసన పట్టమంటారా - భూమినీ, పర్వతాలనూ వేరు చెయ్యమంటారా?'' అన్నాడు లక్ష్మణరావు ధాటీగా నించుని.

''భూమినీ పర్వతాలనూ వేరు చెయ్యండి'' అన్నది సరళ సీరియస్గా. లక్ష్మణరావు మళ్ళీ మాట్లాడలేదు. నవ్వుదామనుకుంటే అదీ పలకలేదు. ఎట్లా లేచాడో అట్లాగే చతికిలపడ్డాడు.

''ఏమీ అఖ్ఖర్లేదు - మీరు రామ్మూర్తిగారిని పిలిస్తే చాలు'' అంది సరళ.

''ఇంతేనా?'' అని లక్ష్మణరావు లోపలకు వెళ్ళి - ఇరవై నిమిషాల తర్వాత రామ్మూర్తిని లాక్కువచ్చాడు.

''ఇదిగో చూడండి. నాపేరు సరళ. నిన్న మీతో మాట్లాడిన అమ్మాయి పేరు వసంత. వసంత మిమ్మల్ని గాఢంగా ప్రేమిస్తోంది. మీరు లేకపోతే బ్రతకలేదు. ఇదిగో వుత్తరం. దీనికి సమాధానం పంపండి. లేదా, ఒక నిండు ప్రాణిని హత్యచేసిన వారవుతారు.'' అని తెచ్చిన వుత్తరం అక్కడ పడేసి - సరళ చరచరా బయటకు నడిచింది. ''సరళా'' అంటూ లక్ష్మణరావు ఆమె వెంటపడ్డాడు.

రామ్మూర్తి వసంత రాసిన ఉత్తరం చదివాడు. అందులో నానా కవిత్వమూ వుంది. మామూలు ప్రణయ భాష అంతా ఉపయోగించింది. ఆ ఉత్తరం చదివిన వెంటనే రామ్మూర్తి కొద్దిగా మెత్తబడ్డట్టు కనిపించినా, అంతలోనే మళ్ళీ కోపం తెచ్చుకున్నాడు. ''ఈ ఉత్తరాన్ని మా నాన్నకు చూపిస్తాను'' అనుకున్నాడు - గట్టిగానే. ఈ మాట రామ్మూర్తి తండ్రి విన్నాడు కూడా. ఆయన అప్పుడే లోపలకు వస్తూ ''ఏ వుత్తరం రా?'' అని అడిగాడు.

''ఈ వుత్తరం. ఎవరో వసంతట. కాలేజీ పిల్ల. నన్ను ప్రేమిస్తోందట. పళ్ళు రాలగొట్టించు నాన్నా'' అని రామ్మూర్తి ఉత్తరం ఇచ్చాడు. ఆయన వుత్తరం అంతా చదివి - ''గట్టి ఉత్తరమే. మరి నువ్వేం రాశావు?'' అని అడిగాడు.

''నేను రాయడమేమిటి నాన్నా - నువ్వెంటనే వెళ్ళి - ఆ పిల్లను కలుసుకుని - ఈ వ్యవహారాలు కట్టిపెట్టమని, జాగ్రత్తగా ఉండమని తిట్టిరా. అవసరమయితే ఆ పిల్ల తండ్రికి ఉత్తరం రాయి'' అన్నాడు రామ్మూర్తి.

''నాయనా రాముడూ! నువ్వు లోకం ఎరుగుదువుగాని - ఈలోకం ఎరగవు. ఆడపిల్ల - నిన్ను ప్రేమిస్తోందిరా. ఈ ఛాన్సు అందరికీ వచ్చేదా? పైగా నిన్నెవత్తె ప్రేమిస్తుందిరా - నీ పేరూ, నువ్వునూ. వలచి వచ్చిన వనిత చులకన అయిందట్రా నీ దృష్టిలో కూడా! ఏమైనా సరే. మీ యిద్దరికీ నే పెళ్ళి చేయిస్తాను'' అని రామ్మూర్తి తండ్రి బయటకు నడిచాడు. ''నాన్నా... నాన్నా... నాకీ పెళ్ళొద్దు. నాకీ పెళ్ళొద్దు. నాన్నా! నాన్నా!'' అని అరిచి కుర్చీలో కూలాడు రామ్మూర్తి.

కొద్ది దినాలు గడిచాయి. లక్ష్మణరావు సరళ కోసం రోజూ ఆడపిల్లల హాస్టల్ చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తున్నాడు. రామ్మూర్తి తండ్రి వసంతను కలుసుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయి తండ్రికి ఉత్తరం రాశాడు. ఆయనా, ఈయనా కలుసుకుని పెళ్ళి విషయాలన్నీ మాట్లాడుకున్నారు. కట్నాలూ, కానుకలూ కూడా ఏర్పాటు

చేసుకున్నారు. ఈ విషయాలు వసంతకు తెలుసుగాని, రామ్మూర్తికి తెలియవు. పెళ్లి ఏర్పాట్లు ఘనంగా ఏర్పాటయినాయి.

ఒకనాడు వసంత, రామ్మూర్తిని హఠాత్తుగా పోస్టాఫీసు దగ్గర కలుసుకుంది.

''మీతో పనుంది, తప్పకుండా నాతో రావాలి'' అంది వసంత.

''ఇదిగో వసంతా! నన్నెందుకిట్లా హింసిస్తున్నావు? నేనేం పాపం చేశాను? నా మానాన నన్ను బ్రతకనివ్వవెందుకని? నన్ను వదిలిపెట్టు - ఈ రోడ్డుమీద ఇంతమంది తిరుగుతున్నారు. వాళ్ళనెవర్నయినా పోయి ప్రేమించు! ప్రేమించు....'' అని భోరున ఏడవడం మొదలెట్టాడు.

''వూరుకోండి. ఇది పబ్లిక్ప్లేసు. పార్కుకు పోదాం పదండి. అక్కడ ఏడుద్దురు గాని'' అని వసంత, రామ్మూర్తిని పార్కులోకి లాక్కుపోయింది.

''ఇదిగో ఇటు చూడండీ - ఆ కోయిలలు ఎంత బాగా పాడుతున్నాయో - అటు చూడండి – ఆ పక్షుల జంట ఎంత బావుందో'' అన్నది వసంత కూచుంటూ.

''నన్ను ఏడవనీ మరీ'' అన్నాడు రామ్మూర్తి ఏడుపు మొహంవేసి.

''చూడండి, నన్ను మీరెందుకని సందేహిస్తున్నారు? నేను మిమ్మల్ని ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నానో మీకు తెలీదు. మీరు లేని నా జీవితం వృథా గదా సదా! నిజం రామ్! మనిద్దరం వివాహం చేసుకుంటే, హాయిగా చిలకా గోరింకల్లా వుంటాము. మీరంటే నాకు ఎంత ఆపేక్ష - ఎంత అభిమానం! ఎంత ప్రేమ! మిమ్మల్ని గుమ్మం కదల నివ్వను. ఎండ తగల్నీయకుండా అపురూపంగా చూసుకుంటాను. నన్ను కనికరించండి - నా రామ్'' అన్నది వసంత అతని హృదయం మీద పిట్టలా వాలిపోతూ.

రామ్మూర్తి కరిగాడు. నెమ్మదిగా ఆమె బుగ్గమీద చెయ్యివేసి నిమిరాడు. ''ఆహా'' అన్నాడు. అంతకంటె హాయిగా ''ఆహా'' అన్నది వసంత.

వసంతకూ, రామ్మూర్తికీ వివాహం జరిగిపోయింది. వసంత పొంగిపోయింది. రామ్మూర్తికూడా సంబరపడ్డాడు. ''ప్రేమంటే ఇంత తియ్యగా వుంటుందని తెలీదే నాకు'' అనుకున్నాడు.

శోభనం మందిరంలో ప్రవేశిస్తూనే వసంత రామ్మూర్తిని గాఢంగా కావలించుకుని, ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేసి ముద్దుపెట్టుకుంది. ''నా రామ్'' అంది. ''నా కలలు పండాయి'' అంది. ''నా నోములు ఫలించాయి'' అంది. అతన్ని తీసుకుపోయి

మంచంమీద కూచోపెట్టుకుని - పలు రకముల స్వీట్లు తినిపించింది; అంతకంటె తియ్యని కబుర్లు చెప్పింది.

''చూశారా రామ్! మీకోసం నేను ఎంత శ్రమపడ్డాను - ఎన్ని బాధలు పడ్డాను! ఇంక మనం హాయిగా, తియ్యగా...'' అంటూ అతన్ని దగ్గరగా లాక్కుంది.

వసంత కాపరానికొచ్చిన కొన్నాళ్ళకు: రామ్మూర్తి పెరట్లో పాతరకం రోలు ముందు రుబ్బుతూ కూచుని ఆయాసపడిపోతూ, చెమటలు కక్కుకుంటూ, ఎవర్నో ఇంగ్లీషులో తిట్టుకుంటూ పచ్చడి రుబ్బుతున్నాడు. వసంత చక్కగా చిలకల్లే ముస్తాబై వచ్చి అపురూపంగా, ఆప్యాయంగా, తన భర్తను చూసుకుని - ''ఇంకా కాలేదా? తొందరగా కానీండి. అదయితే ఇంకా అన్నం వండాలి. సరే, నేను వెళుతున్నాను. బయట ఫ్రెండ్స్ వెయిట్ చేస్తున్నారు. సినిమాకు వేళవుతోంది. ఇల్లు జాగ్రత్త! పదవుతుందేమో నేను వచ్చేసరికి!'' అంటూ వడివడిగా సాగిపోయింది వసంత.

రామ్మూర్తి వినపడకుండా నిట్టూర్చాడు వీధిగుమ్మంకేసి చూస్తూ. ఆ చూపులో అతనికి మూడు నిమిషాల అనంతరం లక్ష్మణరావు దొరికాడు - ఉషారుగా ఇంట్లోకి ప్రవేశిస్తూ.

''రామ్మూర్తీ - ఫరవాలేదులే. ఇట్లా కూచుంటా. చిన్న విషయం - పొద్దున్న నేను బస్సులో కూచుని ప్రయాణం చేస్తున్నాను. బస్సు చాలా రద్దీగా వుంది. నించున్న వాళ్ళల్లో - నాకు దగ్గరగా సరళ కూడా కనిపించింది. కనిపిస్తే...''

''కొంపతీసి సీటు ఇచ్చావేమిటి?'' అన్నాడు రామ్మూర్తి అమాంతంగా అంత ఎత్తుకు ఎగిరి, పచ్చడి చేతుల్ని నెత్తికి పులుముకుంటూ! □